

gistreringen henlægges til en eneste fælles Myndighed, der er Indehaver af den fornødne Rets- og Søfartshyndighed, som baade varetager Skibes Registrering og Maaling og ubelukkende har at varetage dem.

For saa vidt man herimod paakalder Ordningens Ubekvemmelighed for Beboerne, er denne Indvending i Virkeligheden ikke grundet. Den Mand, der i Marstal eller Nordby køber eller erhverver Pant i Skib eller Skibspart, har blot at henvende sig paa Toldkamret og der indlevere sine Udkomst- og Pantebreve, som Toldkamret saa ifølge Lovforslaget § 6, 4de Stykke, er pligtig til at indsende til Bureauet, der efter fuldbyrdet Registrering tilhagelender dem til samme Kontor, hvorfra Indsenderen saa igen kan faa dem ubleverede. Den Risiko, der er forbunden med at sende Brevene pr. Post til København i Siedet for selv at aflevere dem i Marstal eller Nordby, er vel for intet at regne, tilmed da det staar i vedkommende Assenders Magt at lade dem anbefale; og heller ikke kan det med Føje gøres gældende, at Køberen eller Panttageren er bedre betrygget, naar han ved Efterhyn i det stedlige Hovedregister kan forviise sig om, at der ikke i samme Øjeblik findes registreret noget, som er til Hinder for hans Retserhvervelse, fremfor at være henvist til en stedlig Afskrift, der muligens ikke er ført à jour, saa at de sidste Registreringer, som netop kunne have Interesse for ham, ikke findes indførte deri. Det staar jo nemlig i hans Magt, hvis han er ængstelig, at skrive til Bureauet efter en Udskrift af Hovedregisteret; jfr. Lovforslagets § 7; og det ifølge vort Lands forholdsviis ringe Afstande og Postgangens Hurtighed korte Forsendelses-Tidsrum, om hvilket han derefter savner Oplysning paa den Tid, da Salget eller Pantkætningen maatte blive fuldbyrdet, kan man vistnok rolig bortse fra; thi Retshandler afluttes dog ikke, uden at Parterne vise hinanden en vis Tillid. Naar Køberen eller Laangiveren har faaet en Registreringsattest for, hvem, der er Ejer, og hvormeget der hæfter paa Skibet, vil han ordentligviis afslutte Købet og yde Laanet, uden Henhyn til den Mulighed, at der i Mellemtiden mellem Attestens Erhvervelse og Købets Afslutning eller Laanets Ydelse kunde være sket andre Salg eller Pantkættelser. Vilde han sikre sig absolut, maatte han først yde Købesummen eller Laanet, efter at have modtaget Skødet eller Pantebrevet i registreret Tilstand; men den Udvej staar ogsaa i alle Tilfælde aaben for vedkommende Erhverver, hvad enten der føres et fælles Register eller flere stedlige Register; og benytter han den ikke, men betaler forinden, foreligger ogsaa

Muligheden for, at Tilliden kan blive misbragt og Tab lides i hvert af Tilfældene. Vil man overhovedet have det i Lovforslaget optagne offentlige og privatretlige Skibs-Registrerings-System, kan det derfor formentlig kun ske ved Bevarelsen af et fælles Hovedregister for begge Former af Skib.

Men saa nødes vi hyderligere til at rejse det Spørgsmaal, som der ogsaa kan være Anledning til her at drøfte med det samme: Er der tilstrækkelig Grund til at indføre den Forandring i den gjældende Ret, som en saadan privatretlig Registrering umægkelig medfører? Er der tilstrækkelig Grund til at nøde en Medborger i Svendborg, som f. Eks. ejer ^{79/2880} Parter i et Sejlskib og vil afhænde de ^{80/2880} Parter deraf, til i dette Øjemed at indsende Overdragelsesbrevet og lade det registrere i København, saaledes som Lovforslaget medfører. Kan man ikke i saa Henseende lade det blive ved den hidtilværende Overdragelsesmaade? Hertil er først at bemærke, at ogsaa ifølge den gældende Ret Erhververen i et slikt Tilfælde inden 4 Uger skal lade sin Udkomst registrere ved Hovedregistrerings-Kontoret i København; jfr. Lov 13. Marts 1867 § 17. Forstøllen er kun den, at Følgen af Overtrædelsen efter Lov 1867 § 26 i det højeste er en Bøde af 40 Kroner, medens der efter Lovforslaget foruden en Bøde af mindst 50 Kroner, jfr. § 66, tillige indtræder den Virkning, at Overdragelsen ikke har Gyldighed som saadan, forinden Registreringen, jfr. § 39, og at derfor Erhververen, som forsømmer at lade den iværksætte, kan lide Retstab, ikke blot naar Afhænderen senere iværksætter Retsoverdragelser til andre, som registreres, men ogsaa naar Afhænderens Forandringshavere søge Fyldestgørelse af hans Formue, idet de fremdeles kunne holde sig til Skibet eller Skibsparten, hvis Afhændelse ikke er bleven registreret.

Paa tilsvarende Maade stiller Forholdet sig ifølge Lovforslaget med uregistrerede Pantkættelser.

Men dog er der formentlig afgørende Grunde til at fastholde Ordningen.

Det er først noget, som man overalt er enig om, at der, selv om Udkomstbrevs Registrering ikke kræves til deres Gyldighed som saadanne, bør aabnes Afgang til at erhverve Panterettigheder i registrerede Skibe ved Pantebrevens Registrering, saa at denne bliver den almindelige Form for viljesbestemt Panterettigheds Stiftelse i Skib; jfr. svensk Forslag till Lag angående Inteckning i fartyg; finsk Fdg. 11. Novbr. 1889; S. N. Lang; Finlands Sjöbrätt I, S. 60—69; S. 137 flg.;